

Précej drugo jutro ukaže cesar Ferdinand iz Inomosta poslati tečnih jedil in obilnih daril bolnemu mladeniču v Zirl, kateri je v samotni sobici molil za cesarja, da bi ljubi Bog varoval njega in njegovo hišo v hudih viharjih, ki so v onih burnih dneh prekucije nevarno pretili tudi Avstriji.

Svetniki — ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XX.

Ko si je bil sveti redovniški ustanovnik Benedikt († 543) pridobil že dokaj slave, jela je nekega moža, ki je živel v bližini svetnikovega stanovanja, močno nadlegovati zavist in nevoščljivost zaradi njegove slave. Ker pa se je zaštonj trudil, da bi odvrnil srca drugih od sv. moža, izmisli si res satansko nakano. Po tedanji navadi pošlje sv. Benediktu v znak prijateljstva — kruh; v ta kruh pa je dal strupa. Sv. Benedikt pa je bil v svoji puščavi privadil krokarja, da je vselej, ko je bilo čas jesti, priletel iskat svoj delež kruha. Svetnik podá krokarju kos darovanega kruha, — sam ga še ni nič pokusil — toda krokar široko zazijá, razpne peruti, kroka in teka okrog kruha, kakor bi hotel reči: »Jaz bi te že ubogal, pa ne morem.« Benedikt, ki je po višjem razsvitljenju spoznal, kaj je s tem kruhom, zapové krokarju, naj ga nese na tak kraj, kjer ga ne bo mogel nihče dobiti. Takoj ga odnese krokar, in se vrne šele čez tri ure ter vzame svojo navadno hrano iz svetnikove roke.

XXI.

Svetemu Medardu († 545 na Francoskem) je hotel nekoč tat ukrasti čebelni panj. Toda čebele se zaženó v tata in ga neprestano preganjajo, tako, da se končno zateče v svoji sili k sv. Medardu, poklekne predenj, spozná svoj zločin in ga prosi odpuščenja. Kakor bi čebele poznale svojega gospodarja, popustijo tata in leté nazaj v svoj panj; Medard pa odpusti skesanemu.

O drugi priliki je zloben človek istemu svetniku ukradel kravo na paši. Ker je pa imela žival zvonec za vratom, zamašil je tat zvonec s travo, češ, da bi ne bilo mogoče zaslediti ukradene krave. Srečno pride s tatvino domov in méni, da sedaj je varen; a glej, zvonec začne sam glasno zvončkat, in sicer povsod, kamorkoli ga je postavil ali položil, še takrat, če ga je zaprl v omaro. Sosedje so slišali in se čudili, češ, to zvonjenje napoveduje kaj nenavadno imenitnega. Tatu pa se je tako vzbudila vest ob tem čudežnem zvončkanju, da je jokaje svoj greh povedal sosedom, ki so mu svetovali, naj sv. Medardu povrne ukradeno goved. Svetnik po svoji dobrotljivosti še obdari skesanega grešnika, da ne bi šel prazen domov.

